

Е

Защо ги яде тия гъби? И тя не знаеше.

Не че искаше да се покаже пред момчетата. Всички в компанията я знаеха като най-готината мацка. Беше си извоювала да може да е самата себе си и в същото време – всички да я харесват. Нямаше нужда да се прави на нищо. Обаче тия гъби не ги изяде съвсем по своя воля. Някой предложи, тя не беше в настроение, но ги взе. На тая прекрасна тераса. Със зашеметяващата гледка към планината. Свежо, почти топло, дори на сянка.

И после дойдоха тия ми ти картини. Гледаше през очите на баба си, докато тя е била на нейните години. Знаеше всичките й мисли, знаеше историята за кърпата, помнеше какво й каза Марето предишния ден, даже знаеше за изгубеното гребенче и къде ще го намери после. Селският път, по който вървяха, беше прашно-слънчев. Там се разхождаха всички от селото, по този път. Явно е неделя. И беше се хванала под ръка с тази Марето. После се разминаха с двама момци, дето нещо си говореха, обаче, докато говореха, ги поогледаха. Минаха двама крачки и баба й, или тя самата, не знаеше кой, се обърна да погледне онзи отляво. Тъкмо тогава и той се обърна и погледите им се срещнаха и задържаха, докато телата им крачеха в обратни посоки. „Боже, на кого прилича тоя мъж!“ – се затормози Горски. Чуди се, чуди се и не можа да се сети, после странно изведнъж се пренесе в някакво друго място и вече виждаше света през очите на майка си. Усещаше всичко, което тя усеща в тоя момент. Някаква тежест, някаква радост. Още неща. Да, бременна е. И това явно е в миналото! „Ама майка ми има само едно дете – значи сега е бременна с мен!“ Горски наблюдаваше и чувстваше, и не можеше да намери дума за изненадата си да види света по тоя начин.

После някой я разбута на терасата – трябвало да тръгват – не знам какво си – защо – как така – ами трябва, хайде – вие луди ли се?! – после не помнеше какво ... и когато се усети, вече вървеше.

- Не трябваше да идвам. Онзи човек отляво беше дядо ми.
- И аз така си помислих – съобщи едно от момчетата.
- Така ли? И ти ли го видя?

Гласът й беше леко дрезгав, силен и топъл, съвсем небрежно разхайтен. Едно от момчетата, които вървяха най-отпред, се обърна и я изгледа, без да спира крачка.

Тя улови погледа му и се изхили без глас с едно почти нечуто „Ха!“